

A mélysivatag legendája

KALANDMODUL

„Hogy hol is történt fiad halála? Miért érdekel kedves barátom? Talán saját halálodat is kívánod fiadé után? Feltett szándékod, hogy kiirtod a Ceryning Házat? Azt hiszed olyan erős vagy, hogy harcolhatsz olyan dolgok ellen, melyekkel szemben természetednél és emberi mivoltodnál fogva nem harcolhatsz? Azt hiszed szembe szállhatsz a sors és a természet olyan véletlenszerűen torz és kegyetlen gyermekével, mellyel szemben törpének érezheted magad, ha óriásnak születnél? Az a hely közel van az észak-déli határhoz, a végtelen magasságba meredő Sheral - hegységhez, ahhoz a helyhez, ahol a forróság és víz hiánya elveszi az ember esztét, ahol életnek látszólag nyoma sincsen, ahol nem is élhet meg senki. A természet és a Sors torzszülött gyereke az a hely. Nem a Taba el Ibaráról beszélek, ahol a kufár dzsadok iszogatják mézédés teájukat. Egy szigetről van szó, kedves Gróf barátom. Egy szigetről, mely bár közel fekszik a határhoz, mégis mintha végtelen messzire lenne. Én már voltam ott kedves barátom. Bent a mélysivatag sűrűjében. Fiatal voltam, erőtlől duzzadó, bátor, vakmerő... és végtelenül ostoba. Azt hittem magamról, szembeszállhatok a szembeszállhatatlannal. Hogy dacolhatok a dacolhatatlannal. Tévedtem, és ez a tévedés majdnem az életembe került... Vannak azonban olyanok, akik megélnék a mélysivatagban.

Hogy ők emberek - e, avagy sem, azt nem tudom biztosan, mint ahogy senki más sem tudja. Ne mosolyogj ezen barátom. Felfedezni őket szinte képtelenség, tanulmányozni pedig teljesen lehetetlenség. Voltak akik megpróbálkoztak ezzel, de mind odavesztek. Indítottak már felderítő csoportokat mind Észak, mind Dél képviselői, de senki nem jött ki onnan élve. Van egy régi bölcsélet, mely így szól: 'Mindig van vadász, és mindig van vad. Azonban a szerepek felcserélődhetnek attól függően, hogy kinek a területén vagy. A vadnak a területén maga a vad válik vadásszá és belőled lesz üldözött, kinek menekülnie kell, ha kedves az élete...' Nos barátom, ez az Ő területük. Mindenki más üldözötté válik mélysivatagban, és mindig Ők maradnak a vadászok. Ezt soha ne feledd, és tartsd mindig szem előtt: Te vagy az üldözött, aki segítségre szorul, nem Ők!”

(Részlet Sylgron Measis aszisi főtanácsos, Ceryning Grófnak küldött leveléből.)

„... Régi barátommal Ylunarral, a harmadik holdtöltekor indulánk útnak Dzsoldarahrenából, a híres dzsad városból. A hőség már az elviselhetetlenség határát súrolá, de erőtl ada nekünk egy legenda, mely egy 'sivatagos szigetről' szól. A legenda elmondása szerint létezik vala egy sziget a Keleti - Óceánon,

mely egy nagy sivatag, s csak homok borítja az egészet. Az elhatározást tettekre váltánk, s elindulván hamar elértük a Keleti - Óceánt, s a kis halászfalut, Dordenát. A halászok azt mondták, nem léssen az pénz, miért minket elvinnének vala arra a szigetre, azonban találkozáink egy öreg kalózkapitánnyal, ki akkor sok adóssággal küszködve felajánlta, hogy elvive minket a titokzatos szigetre tetemes arany mennyiség ellenében. Éjszaka indulánk útnak Dordenátból, s jól szélllel haladtunk három hétaalatt elértük a szigetet. Megemlétem azonban azt a fontos ténytet, melyről eddig nem szólak s ez a matrózok viselkedése vala. A hajóseemberek arcán félelem vala, mikor közölé velük a kapitány, hogy hová tartanak, s az út alatt e félelem egyre csak nőtt. Amikor már csak három napra voltunk a szigettől, az egyik matróz a vízben ugorván, egháborodva úszni kezdett visszafelé. Az elméje biztosan megháborodott, hiszen már maj' három hete mentünk, s útközben csak egy hajót látánk, egy gorgviki csatahajót, s az is messze léssen, legalább egy heti útra. A többi matrózon is látám, hogy közel állnak a megháborodáshoz, félelem látsza arcukon, s maguk között azt beszélék, hogy visszafordítják a hajót, a kapitány parancsa ellenében is. Mikor ezt megemlétem a parancsnoknak, azt monda, hogy a tengerészemberek mindig babonásak voltak, s ebbe én bele is nyugodék, hiszen láttam már eleget a világból, s ennek példáját is sokat láttam. Látám azonban, hogy ez már több mint egyszerű babonás félelem, a matrózok szabályos reszketének, mikor végre valahára meglátánk a szigetet. Hatalmas bazaltsziklák emelkedének az istenek trónusa felé, s a sziklák felett hatalmas porvihar kavargott. A hajót azonban hirtelen a kapitány megállítá, leveté a horgonyt, s a vitorlákat az ellenkező irányba megfeszítetté. A hajó aztán megállá, s mikor ennek okát kérdém a kapitánytól, ő a hajó orrába vezetett, s lemutatott a tengerre. Pontosabban oda, ahol a tengernek kellett volna lennie. Előttünk, a hajó előtt 100 méterrel a tengernek hirtelen vége szakada, és süppedős iszap váltá át a helyét. Miután összepakolánk felszerelésünkkel, a kapitány válogatott négy embere csonakon vitt tovább, míg a csonak orra az iszapba nem ütköze. Onnan gyalog folytatánk útunk tovább, elnézve a riadtan menekülő tengerészembereket. Az iszapos talaj körülbelül hatszáz méterig tartott, s közben egyre jobban megkeményedett. A levegő is mintha forró lett volna, egyre forróbb, ahogy közelítettünk a hatalmas

sziklák felé. Odaérvén, immár teljesen kemény talajon állva megfordulva látánk, ahogy a hajó egyre messzebb kerül a szigettől, s eközben említé meg Ylunar barátom, hogyha idejöttünk, valahogy vissza is kell majd menni. Ezen én is elgondolkodám, de az istenekre bízva ezt a problémát, tovább indulák a sziklák felé. A barátom is mintha vonakodá ettől a lépéstől, de bízattván ő is velem jövé. Amikor sikerült a sziklákat megkerülni, olyan látvány tárult szemünk elé, melytől iszonytatosan megdöbbsentem. Szavakba szinte nem is tudom önteni a látványt, annyira letaglózott. Legyűrtük csodálkozásunkat, s tovább indultunk a homok felé. Már két napja haladánk befelé, mikor találkozáink az első nyommal, mely emberi életre utalt a szigeten. Több lábnyom volt, s egy faragott bot. A boton vésetek voltak, melyeket Ylunar tán meg is fejt... „

(Részlet Ronylen Don földrajzkutató írásából. Az írás eddig tart, a további része ismeretlen módon megsemmisült.)

A kaland

Azt hiszem ebből a két töredékes részletből sok minden kiderül. A kaland lényege az, hogy van ez a sziget, mely sivatagos, sőt, maga az egész sziget egy sivatag. Ez előtt értetlenül állnak a tudósok, ugyanis a sziget a Keleti-óceánon van, s víz határolja minden oldalról. A kutatásokra azért nem került sor, mert a feltételezések szerint nincsen ott semmi, amiért komolyabb expedíciókat érdemes lenne indítani. Nincsenek ásványkincsei, nincsenek növényei, életet is csak a fenti töredékes leírás feltételez, de a legtöbb tudós ezt ismerő képzelgésnek és fantáziálgatásnak tartja. A szigethatalmas, kb. 800 mérföld hosszú, és 600 mérföld széles, és a hőség elviselhetetlenebb, mint a Taba el Ibarában. Ezt azonban nem cáfolhatja senki. Valamilyen ősi mágiára gyanakszanak, mely ezeket a rettenetes sivatagi állapotokat előidézte, de azt is meg kell említeni, hogy a sivatagot sziklák veszik körül, így a vihar az adott területen szinte állandó. A területen azonban van élet, a feltételezésekkel ellentétben. Ezek olyan sivataglakók, akik

hihetetlen jól bírják a szárazságot, a szomszédos, és az éhséget. Titkos barlangokban élnek elbújva a figyelő tekintetek elől, így elég nehéz őket felfedezni. A betolakodókat azonban nem szeretik, ilyenkor érdekes zöld ruhákban öltözve támadnak, de a taktikájuk inkább az ellenség elijesztése. Harcban is megállják a helyüket, de nem szeretnek harcba bocsátkozni senkivel. Innen ered a matrózok babonája is, akik egy hatalmas kísértetszigetnek tartják az egészet. A karakterek nem megkötöttek sem faj, sem kaszt szerint, és a küldetés az, hogy derítsék ki, tényleg van-e élet a szigeten, s ha van, egy élő példányt vigyenek vissza. Leírnám itt azt is, hogy ez inkább kalandötlet, mint teljesen kidolgozott kaland, így a részleteket a mesélőre bízom.

Nekem megvannak az elképzeléseim az ott lakó emberekről, az egész világról, de jobb, ha a mesélő jelen esetben beindítja a fantáziáját, elképzei az egészet, és elmeséli. A karakterek megkaphatják a fenti két levélrészletet tájékoztatásképpen, a többi az ő dolguk.

2001.06.11.

Szerző: Jimmy

Forrás: LFG.hu

Szerkesztette: Magyar Gergely

Ez a cikk megjelent az Atlantisz oldalon is.